

- Dugi niz godina malo ko obraća pažnju na običnog čoveka, junaka svakodnevlja, a sva mudrost ovoga sveta ne počiva samo na iskazima genija i darovitih, nego na mudrosti čoveka iz naroda. Da nije ove knjige i dugog, uspešnog izvanrednog Otićevog radio i televizijskog stvaralačkog opusa, mnoge bi živote, dragoceno za sveopšte življenje ljudi, prekrilo kobni veo zaborava – između ostalog napisao je u predgovoru knjige „Šorom, sredom“, književnik Pero Zubac.

Uvodničar promocije ove knjige, održane u sredu, 9. marta, u amfiteatru „Mihajlo Pupin“ na Prirodno-matematičkom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, književnik i novinar Đorđe Randelj, potvrđuje ove navode i smatra da je „Šorom, sredom“ dobra osnova ili građa za neki buduću sveobuhvatnu knjigu o Vojvodini i Vojvođanima koju će čitati ne samo ljudi srednjih godina i stariji, nego i mlađe generacije, svi oni koji razumeju ovaj jezik.

Gospodin Randelj je za Boru Otića rekao da je najveće novinarsko ime u XXI veku na ovim prostorima, zato što ima gledanu emisiju „5kazanje“ i objavljuje uvodnike u novosadskom listu „Dnevnik“, na temu života Vojvodine.

- Rekao sam da je knjiga vanredna i da je prevazišla neka beletristička izdanja koja se štancuju kao na pokretnoj traci, i podsetila me je na veliko delo našeg pokojnog kolege Duška Popova, koji je bio osnivač RTV Novi Sad, posle sekretar Matice srpske i autor (uz Živana Milisavca) četvorotomne „Istorije Matice srpske“, koji je krenuo u jedan neverovatan poduhvat („Nekada treba sanjati bezumne stvari da bi se stvorilo nešto umno“), kakav nema ni jedan grad u Evropi, a možda ni u svetu. On je (sa Đorđem Bašićem) načinio „Enciklopediju Novog Sada“ u 30 debelih tomova. Ovo što Bora Otić radi sa „5kazanjem“ i sa ovom monografijom Vojvodine „Šorom, sredom“ je nešto što podseća na delo Duška Popova, a to je, ako ne lična karta Vojvodine, ono u najmanju ruku građa za neku buduću, totalnu istoriju Vojvođana i Vojvodine u kojoj živi 28 nacija koje se lepo slažu i daju primer celom kulturnom svetu kako se u zajedništvu može lepo živeti, stvarati, napredovati, školovati, lečiti i raditi sve drugo, šta jedna dobro uređena država treba da organizuje – izjavio je tom prilikom gospodin Randelj.

Za svog kolegu, Boru Otića kaže da je to uradio sa „novinarskom nervom“ i „bačkim rečnikom“ i podsetio da je, kada se radi o jeziku, Bora Stanković podigao spomenik Vranju, Miljenko Smoje sa svojih deset knjiga, celoj Dalmaciji, da su zavičajci, poput Branka Ćopića, koji je pisao o podgrmečkom delu Bosne, Petra Kočića, Sime Matavulja, koji su se perom vezali za svoj kraj, samo Vojvodina, koja je bila jedno od najkulturnijih staništa gde se govorio srpsko-hrvatski jezik, kroz neki veliki prorođični ili panoramski roman ostala prikraćena za neku manifetnu sliku o sebi. Po njegovom mišljenju Bora Otić je upravo naćeo tu temu.

Svoju uvodnu reč zaključio je hipotetičkom vizijom, da kada bi jednog dana, kojim slučajem, neki meteor pao na Vojvodinu i celu je uništio, a da ostane crna kutija i u njoj Otićeva knjiga, neka sledeća pokolenja bi na osnovu nje komotno mogla da rekonstruišu kako smo mi u Vojvodini XX i XXI veka živeli, čemu smo se radovali, za čim smo tugovali, šta smo osećali. Samo onaj ko voli i razume ljude mogao je da napiše ovakvu knjigu, a oni koji su ispičali svoje životne priče na način koji su ispirčali, učinili su to jer su Otiću verovali. On poseduje darovitost za razgovore i ume da stekne poverenje sabesednika, a prisutni na ovoj, prošlim i naredenim promocijama, imaće prilike da se u to lično uvere.